Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobce: B. X. V., zastoupen JUDr. Miroslavem Pavelkou, advokátem se sídlem 742 60 Petřvald č. 352, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní přihrádka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2005, čj. OAM-1833/VL-19-05-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2007, čj. 64 Az 117/2005 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností ze dne 27. 5. 2007 se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2007, čj. 64 Az 117/2005 - 37, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 10. 2005, čj. OAM-1833/VL-19-05-2005. Tímto správním rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Současně byla podána žádost o přiznání odkladného účinku.

Krajský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení azylu dne 25. 9. 2005 a uvedl, že chce zůstat v České republice, jelikož ve Vietnamu nemá žádnou zajištěnou existenci, zde pobývá od roku 1989, kdy přicestoval na základě mezistátní smlouvy, a chce si legalizovat pobyt, neboť mu v roce 2005 po propuštění z výkonu trestu bylo vystaveno výjezdní vízum s dobou platnosti od 2. 8. 2005 do 28. 9. 2005.

Z hlediska takto uplatněných důvodů žádosti o udělení azylu se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že důvody nelze podřadit pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu a žalovaný nepochybil, když žádost žalobce o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení otázky přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.), tedy otázky, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.[1]

Žalobce jako stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Z obsahu kasační stížnosti však plyne, že stížní námitky jsou podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. b), neboť stěžovatel se dovolává vad řízení před správním orgánem, které mohly ovlivnit zákonnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že patří k určité sociální skupině, tj. zchudlému obyvatelstvu z venkova, a tuto situaci definoval jako ekonomické důvody, pro které chce žít a pracovat v České republice. Odkazuje na ročenky OSN, kde se uvádí, že obyvatelstvo z venkova ve Vietnamu žije ve značné bídě a zaostalosti. Vytýká správnímu orgánu, že vycházel pouze ze skutečností uvedených žalobcem při pohovoru, neměl se však omezit na jednotlivosti, ale měl se zabývat souvislostmi, které vedou žalobce k tomu, že chce žít a pracovat v České republice. Pokud tak správní orgán neučinil, nebyl objektivně zjištěn skutečný stav a ten byl důvodem k nesprávnému právnímu závěru. Stěžovatel je přesvědčen, že splňuje důvody uvedené v § 12 zákona o azylu.

K námitce stěžovatele, že správní orgán i krajský soud nesprávně posoudily skutkové a právní otázky jeho žádosti o azyl, Nejvyšší správní soud připomíná, že se touto otázkou již ve své rozhodovací činnosti několikrát zabýval (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. 2 Azs 6/2003 - 38, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2003, čj. 7 Azs 13/2003 - 40) a vyslovil, že smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu, nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů vypočtených v § 12 zákona o azylu. Jestliže cizinec v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil, že je pronásledován či diskriminován ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, není posouzení politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství cizinec má, nezbytné. Stejně tak posouzení event. příslušnosti k sociální skupině (blíže k vymezení tohoto pojmu viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, čj. 2 Azs 69/2003 - 48 nebo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, čj. 5 Azs 63/2004 - 60).

[1] Všechna zde uvedená rozhodnutí jsou publikována na www.nssoud.cz

Správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003 - 59)

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Protože nebyl shledán ani žádný další důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, lze shrnout, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy nutno ji ve smyslu § 104a s. ř. s. považovat za nepřijatelnou a odmítnout ji.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu) a kde je stěžovatel dostatečně chráněn ustanovením § 56 odst. 2 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu